

Pařížská Sûreté sekundovala pražské „čtyřce“

Kalendář oznamoval datum 21. června 1927, když blízko Paříže na poli u obce Louvres lidé našli dvě mužská těla. Příčiny smrti byly patrné na první pohled. Střelné rány v zátylcích obou působily chmurným dojmem poprav. Chyběly peníze i dokumenty. Policie podle oblečení mrtvých usoudila, že šlo o turisty. Proto se vyptávala v místním hostinci. Majitel pan Lambén skutečně potvrdil nedávnou návštěvu několika velmi mladých cizinců, z nichž jeden obstojně mluvil francouzsky. V řeči prý prohodil, že se chystá do Španělska. Případ převzala pařížská Sûreté.

Na první stopu narazil inspektor Fournier, který v Hôtel de Nantes vyzpovídal recepčního. Ten přitakal: „Ano, tři mladíci se u nás ubytovali sedmnáctého června na pokoji 412.“ Inspektor si poznamenal jména: „František Müller, Ladislav Klika a Otto Machar, všichni z ČSR.“ Jak vypadali? To nemohu sloužit, možná by se pamatovala Marianna, to je naše pokojská.“ Nato inspektor našel ve druhém poschodí děvče tmavé pleti.

Slečna Marianna se pamatovala dobře: „Ti mladíci totiž byli docela dotěrní, černošku asi viděli poprvé v životě.“ Detektiv odcházel spokojen. Podle získaných popisů mezi mrtvými nebyl Machar, který se tak stal podezřelým. Další pátrání však nikam nevedlo, a tak Sûreté předala všechny zjištěné skutečnosti pražské policii do Bartolomějské ulice č. 4.

Když jeden z úředníků přinesl panu policejnímu radovi překlad pařížských materiálů, Vaňásek celou zprávu dlouho a podrobně studoval. „Poslechnou Zajíčku, mně tady pár věcí neštím. Proč by ten střelec měl utíkat mýrnix týrnix do Španělska? Také tu není popis obhlídky okolí místa činu a ty výsledky jsou docela odbyté.“ Z další porady vyplynulo, že se pachatel nejspíš vrátil do Čech, ale ve své rodné obci se podezřelý Machar nenacházel.

Vaňáskova depeše do Paříže obsahovala několik dotazů. Ptal se na výsledky prohlídky okolí místa činu a poznamenal, že v hotelu jistě pracovali nejméně dva recepční. Závěrem konstatoval, že pitevní nálezy francouzských a českých prosektořů se dokonale shodují, a to i v tom, že oběti měly v krvi vysoký obsah alkoholu. Obratem obdržel příznivou odpověď, že Sûreté obnoví šetření.

Postupně pokračující spolupráce přinesla překvapivá fakta. Při dodatečném prohledávání okolí obce Louvres našli policisté třetí oběť, kterou byl původně podezříván Machar. Druhý recepční se na tu událost samozřejmě pamatoval. Rozpomněl se na člověka, který se u něho ohlásil, že má vyzvednout nějaké věci v pokoji 412. „To bylo dřív, než se vědělo o těch mrtvolách. Jméno nevím, on se prokázal vizitkou pana Müllera, kde byl na rubu vzkaz, abych dotyčnému vyhověl. Ten člověk pak odešel s kufrem.“ Svoji výpověď recepční doplnil slušným popisem té osoby a také odevzdal vizitku, která zůstala v zásuvce.

Tři mrtvé muže z ČSR nalezené v Louvres zavraždil jejich krajan
Zleva: p. v. podezřelý Machar, Müller a Klika

Rada Vaňásek uvažoval, kdo by mohl být tou čtvrtou osobou. Stovku úředníků čekala mravenčí práce vytipovat podle popisu čtvrtého Čecha. Vodítkem jim byly dva hlavní údaje; nápadně malá postava a výrazné mateřské znamínko na levém spánku. Dny ubíhaly a Zajíček navrhl, aby znovu prověřili již vyslychané turisty s výjezdem v červnu 1927. Bohužel nikdo z nich neodpovídal popisu, takže vyšetřování uvázlo na mrtvém bodu.

Uběhly téměř dva roky a Vaňásek znovu položil na svůj stůl spis „Louvres“. Když vzal do ruky Müllerovu vizitku, dostal přímo geniální nápad. Ten jeho vrah přece mohl být ve Francii mnohem dřív! Policejní rada tedy nechal prohledat všechny žádosti o vydání pasu od vzniku ČSR. Dokážeme si živě představit tu vítěznou atmosféru, když mu za několik dní přistál na stole vyplněný tiskopis žádosti Rudolfa Skalského s datem v srpnu 1923, kde jeho popis souhlasil nejen co do věku a výšky, ale v záznamu bylo i to mateřské znamínko. Nakonec ještě grafolog s jistotou potvrdil shodu rukopisu na žádosti o pas se vzkazem na Müllerově vizitce.

Skalský se skutečně vrátil do ČSR bezprostředně po vraždách. Během dvou let se několikrát stěhoval. Naposled bydlel v Mladé Boleslavi. Také se stačil oženit. Vzal si německou vdovu se dvěma dětmi, třetí bylo na cestě.

Soudní proces s trojnásobným vrahem končil vynesením rozsudku, který stanovil trest oběšení provazem. Žádost o milost se však neminula účinkem, TGM totiž byl odpůrcem absolutního trestu. Do roku 1939 bylo na Pankráci popraveno pouze 6 osob. Rudolf Skalský tam skončil jen s doživotním trestem.